

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 663/2013-41

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. júla 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza a zo sudcov Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a Lajosa Mészárosa prerokoval prijatú sťažnosť P. P., zastúpeného advokátom JUDr. Štefanom Haulíkom, Advokátska kancelária, Jesenského 2, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 184/2010 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo P. P. podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 184/2010 **p o r u š e n é b o l i .**
2. P. P. **p r i z n á v a** finančné zadost'učinenie v sume 3 000 € (slovom tritisíc eur), ktoré mu je Okresný súd Žilina **p o v i n n ý** vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
3. P. P. **p r i z n á v a** úhradu trov konania v sume 417,98 € (slovom štyristosedemnást' eur a deväťdesiatosem centov), ktorú je Okresný súd Žilina **p o v i n n ý** vyplatiť na účet

jeho právneho zástupcu JUDr. Štefana Haulíka, Advokátska kancelária, Jesenského 2, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 663/2013-21 z 12. decembra 2013 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť P. P., (ďalej len „sťažovateľ“), v časti namietaného porušenia základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 184/2010.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že 5. augusta 2010 podala Krajská prokuratúra v Bratislave (ďalej len „krajská prokuratúra“) pod č. k. 2 Kv 38/2005-455 z 3. augusta 2005 Okresnému súdu Bratislava I obžalobu, okrem iných aj na osobu sťažovateľa pre trestný čin nedovoleného prekročenia štátnej hranice a prevádzachstva podľa § 171a ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) a ods. 4 písm. b) zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“). Okresný súd Bratislava I konanie viedol pod sp. zn. 6 T 60/2013.

Po podaní obžaloby Okresný súd Bratislava I na verejnom zasadnutí konanom 28. októbra 2010 vyslovil svoju nepríslušnosť v tejto veci a uznesením rozhodol o postúpení veci okresnému súdu ako vecne a miestne príslušnému, ktorý však 6. februára 2013

uznesením sp. zn. 1 T 184/2010 rovnako vyslovil svoju nepríslušnosť a predložil trestný spis Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) na rozhodnutie sporu o príslušnosť.

Podľa názoru sťažovateľa postupmi oboch uvedených súdov (Okresného súdu Bratislava I a okresného súdu) v jeho trestnej veci došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to ich nečinnosťou.

Presvedčenie o porušení svojich práv sťažovateľ odôvodnil aj takto:

„... celková dĺžka konania od vznesenia obvinenia do dnešného dňa predstavuje takmer 8 rokov. Vo veci sa pritom zatiaľ neuskutočnilo ani hlavné pojednávanie. Sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu v priebehu konania mnohokrát namietal nečinnosť orgánov činných v trestnom konaní. Závažnosť porušovania práv sťažovateľa v tomto vysoko reštančnom konaní je o to vyššia, že ide o trestnú vec, v rámci ktorej bol sťažovateľ bezmála 6 mesiacov väzobne stíhaný, pričom počas väzby došlo k vážnym ujmom na jeho osobnom živote..., na profesionálnom živote... a v priebehu konania už bolo Ústavným súdom SR konštatované, že nečinnosťou príslušných orgánov došlo v konaní k zbytočným prietahom a že bolo porušené právo sťažovateľa na prejednanie veci v primeranej lehote...“

Z doplnenia sťažnosti doručeného ústavnému súdu 27. mája 2013 vyplýva, že najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Ndt 7/2013 z 24. apríla 2013 rozhodol, že vecne a miestne príslušným v trestnej veci sťažovateľa (a ďalších troch obvinených) je Okresný súd Bratislava I.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo

porušené postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 6 T/60/2010 a postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T/184/2010.

2. Ústavný súd prikazuje Okresnému súdu Bratislava I, aby vo veci konal bez zbytočných prietahov v súlade so zákonom č. 301/2005 Z. z. (Trestný poriadok).

3. Ústavný súd priznáva sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie v sume 10.000,- EUR, ktoré mu súd Okresný súd Bratislava I a Okresný súd Žilina povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

4. Ústavný súd priznáva sťažovateľovi náhradu trov konania, ktoré mu sú Okresný súd Bratislava I a Okresný súd Žilina povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.“

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia označených práv postupom Okresného súdu Bratislava I a uznesením č. k. II. ÚS 663/2013-21 z 12. decembra 2013 odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú a vo zvyšnej časti prijal podľa § 25 ods. 3 zákona o ústavnom súde na ďalšie konanie.

2. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: za okresný súd jeho predseda listom sp. zn. 1 SprS 642/2013 z 20. januára 2014 v spojení s vyjadrením vo veci konajúcej zákonnej sudkyne a právny zástupca sťažovateľa stanoviskom k uvedenému vyjadreniu okresného súdu listom z 10. februára 2014.

2.1 Zákonná sudkyňa vo svojom vyjadrení, ku ktorému predseda okresného súdu „nemal viac čo dodať“, uviedla, že išlo „o trestnú vec, ktorá najskôr napadla na Okresný súd Bratislava I, ktorý túto vec postúpil na prejednanie Okresnému súdu Žilina... Po naštudovaní veci predsedníčka senátu 1 T Okresného súdu Žilina dospela k záveru, že príslušným súdom je Okresný súd Bratislava I a na neverejnom zasadnutí bola vyslovená nepríslušnosť. Trestná vec bola následne predkladaná Najvyššiemu súdu SR za účelom rozhodnutia sporu o príslušnosť medzi Okresným súdom Bratislava I a Okresným súdom Žilina. Najvyšší súd rozhodol, že na konanie vo veci je príslušný Okresný súd Bratislava I a z toho dôvodu po rozhodnutí Najvyššieho súdu Okresný súd Žilina spisový

materiál na ďalšie konanie zaslal Okresnému súdu Bratislava I, kde sa toho času nachádza a z toho dôvodu sa nemožno k veci bližšie vyjadriť. K obdobiu, ktoré uplynulo od nápadu veci na Okresný súd Žilina do jej predloženia Najvyššiemu súdu za účelom rozhodnutia sporu o príslušnosť možno uviesť jedine toľko, že sa jednalo o značne rozsiahly, mnohozväzkový spisový materiál, ktorého štúdium si vyžadovalo určitý čas, súčasne v senáte I T bolo nutné konať vo veciach staršieho nápadu a v tejto trestnej veci nebol zistený žiaden taký dôvod, ktorý by odôvodňoval prednostné konanie vo veci (v čase nápadu na súd sa nejednalo o vec väzobnú, prednostné konanie vo veci nebolo dané ani povahou prejednávanej veci). Obdobie nečinnosti vo veci bolo spôsobené výlučne pridelením takého množstva vecí do senátu, že vo veciach nebolo možné konať priebežne a súčasne nutnosťou prioritne konať vo veciach väzobných, staršieho dátumu nápadu, resp. kde to odôvodňovala povaha prejednávanej veci.“.

Predseda okresného súdu oznámil, že na ústnom pojednávaní o prijatej sťažnosti netrvá.

2.2 Právny zástupca sťažovateľa vo svojom stanovisku k vyjadreniu okresného súdu (zákonnej sudkyne) uviedol:

„Sťažovateľ je presvedčený, vychádzajúc z konštantnej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, že veľký nápad agendy a organizácia práce súdu nie sú relevantnými dôvodmi ospravedlňujúcimi vznik zbytočných prietahov v konaní a porušenie práv sťažovateľa. Podotýkame, že od postúpenia veci z Okresného súdu Bratislava I do rozhodnutia Okresného súdu Žilina o svojej nepríslušnosti uplynulo viac ako 27 mesiacov... sme toho názoru, že o otázke svojej príslušnosti Okresný súd Žilina mohol a mal rozhodnúť bezodkladne.

... je pravdou, že v čase rozhodovania Okresného súdu Žilina nešlo o väzobnú vec. Sťažovateľ síce bol pôvodne v roku 2005 stíhaný väzobne, avšak súd rozhodol o jeho prepustení z tzv. kolíznej väzby o. i. z dôvodu, že orgány činné v trestnom konaní počas jej trvania vykonali len jeden procesný úkon, čo spochybnilo samotnú opodstatnenosť kolíznej väzby.

... Okresný súd mal prihliadnuť aj na skutočnosť, že v prípade sťažovateľa už Ústavný súd Slovenskej republiky v roku 2009 nálezom IV. ÚS 167/08-46 konštatoval porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote. Už v čase konania na Okresnom súde Žilina navyše išlo o reštančnú vec, keďže obvinenie bolo sťažovateľovi vznesené ešte dňa 13. 06. 2005.

Sme... toho názoru, že práve povaha veci odôvodňovala jej prednostné vybavenie.

... v predmetnej veci od vznesenia obvinenia do dnešného dňa ubehlo sedem rokov a osem mesiacov, a to bez uskutočnenia hlavného pojednávania... Domnievame sa, že vo vzťahu k porušeniu práv sťažovateľa je nutné prihliadnuť nielen na trvanie prieťahov na Okresnom súde Žilina, ale aj v kontexte práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd aj na celkovú dĺžku konania od vznesenia obvinenia...

Nedá nám napokon nepodotknúť, že neprimeraná dĺžka trestného konania je z pohľadu sťažovateľa o to závažnejšia, že do dnešného dňa mu nie je zrejmé, z čoho bol obvinený a dnes už aj obžalovaný...

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ trvá na sťažnosti v rozsahu, v akom bola Ústavným súdom Slovenskej republiky prijatá na ďalšie konanie.“

Právny zástupca sťažovateľa tiež uviedol, že „sťažovateľ súhlasí s tým, aby Ústavný súd Slovenskej republiky upustil od ústneho pojednávania o prijatom návrhu“.

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Zo sťažnosti, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil tento priebeh a stav konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 1 T 184/2010:

Dňa 14. decembra 2010 bol trestný spis týkajúci sa sťažovateľa doručený okresnému súdu (pridelená sp. zn. 1 T 184/2010) po tom, ako Okresný súd Bratislava I, ktorému 5. augusta 2010 Krajská prokuratúra v Bratislave podala pod č. k. 2 Kv 38/05-455 obžalobu na sťažovateľa a ďalších troch obvinených pre trestný čin nedovoleného prekročenia štátnej hranice a prevádzactva podľa § 171a ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) a ods. 4 písm. b) Trestného zákona, uznesením sp. zn. 6 T 60/2010 z 28. októbra 2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť 3. novembra 2010, podľa § 244 ods. 1 písm. a) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) rozhodol o postúpení veci okresnému súdu ako vecne a miestne príslušnému.

Dňa 17. januára 2013 okresný súd nariadil termín neverejného zasadnutia na 6. február 2013 na účel predbežného prejednania obžaloby.

Dňa 6. februára 2013 okresný súd na neverejnom zasadnutí vyslovil podľa § 244 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku per analogiam svoju nepríslušnosť v tejto trestnej veci.

Dňa 18. apríla 2013 okresný súd predložil súdny spis (sp. zn. 1 T 184/2010) najvyššiemu súdu na rozhodnutie o príslušnosti súdu (na najvyššom súde bola vec vedená pod sp. zn. 3 Ndt 7/2013).

Dňa 23. apríla 2013 najvyšší súd nariadil neverejné zasadnutie na 24. apríl 2013.

Dňa 24. apríla 2013 najvyšší súd na neverejnom zasadnutí uznesením sp. zn. 3 Ndt 7/2013 rozhodol, že príslušným na konanie v trestnej veci sťažovateľa je Okresný súd Bratislava I (uznesenie najvyššieho súdu nadobudlo právoplatnosť 24. apríla 2013, pozn.).

Dňa 2. mája 2013 bol súdny spis najvyšším súdom vrátený okresnému súdu.

Dňa 3. júna 2013 bol súdny spis z okresného súdu doručený Okresnému súdu Bratislava I na ďalšie konanie (bola mu pridelená sp. zn. 6 T 42/2013).

III.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. ...

Predmetom konania pred ústavným súdom je posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 184/2010 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) má obvinený právo na to, aby o jeho trestnom obvinení bolo rozhodnuté v primeranej lehote. Toto právo je integrálnou súčasťou práva na spravodlivý proces. Podmieňuje priamo spravodlivý charakter konania tým, že zabraňuje strate dôkazov alebo oslabeniu ich dôkaznej hodnoty. Bráni tiež tomu, aby obvinený bol príliš dlho vystavený zásahom do svojich práv a slobôd a neistote o svojom osude (rozsudok ESLP vo veci Wemhoff v. Nemecko z 27. 6. 1968).

Pokiaľ ide o primeranosť lehoty, v ktorej má byť vec obvineného prerokovaná, je pojem primeraná lehota relatívny. Neexistuje žiadna absolútne stanovená doba, ktorej prekročenie by bolo automaticky kvalifikované ako doba neprimeraná. Primeranosť doby konania sa posudzuje podľa konkrétnych okolností prípadu (napr. rozsudok ESLP vo veci König v. Nemecko z 28. 6. 1978).

Čas na konanie bez zbytočných prietáhov spravidla nemožno vyjadriť numericky. Obvykle neexistuje časová hranica, uplynutím ktorej postup súdu môže mať povahu prietáhov v konaní (napr. I. ÚS 137/02).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“ (II. ÚS 61/98), pričom k naplneniu práva na súdnu ochranu v rozhodovaní o veci samej dochádza spravidla právoplatným rozhodnutím (obdobne I. ÚS 44/99, IV. ÚS 68/02).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02, I. ÚS 79/05). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že predmetom napadnutého konania je konanie o obžalobe podanej proti sťažovateľovi a spol., pričom už samotný charakter tohto konania kladie na orgány činné v trestnom konaní zvýšené nároky na ich prednostné a rýchle vybavenie v záujme čo najrýchlejšieho dosiahnutia právnej istoty strán trestného konania tak, ako to priamo vyplýva aj z § 2 ods. 7 Trestného poriadku, podľa ktorého má každý právo, aby jeho trestná vec bola spravodlivo a v „primeranej lehote“ prejednaná nezávislým a nestranným súdom v jeho prítomnosti tak, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pokiaľ ide o význam veci pre sťažovateľa, vo všeobecnosti platí, že doba trestného konania sa posudzuje prísnejšie, než doba konania v občianskoprávných veciach, a to vzhľadom na dôsledky trestného konania pre obvineného [obmedzenie práv a slobôd, vplyv na povesť, postavenie v zamestnaní a pod. (napr. rozsudok ESLP vo veci Bagetta v. Taliansko z 25. 6. 1987)].

1. Vo vzťahu ku kritériu zložitost' veci ústavný súd vzhľadom na zistenia vyplývajúce z trestného spisu uvádza, že konanie, resp. dĺžka jeho trvania absolútne nebola závislá od právnej alebo skutkovej zložitosti veci, pretože jedinou, z hľadiska dosiahnutia účelu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, relevantnou okolnosťou, ktorou sa v preskúmanom konaní okresný súd zaoberal, bolo riešenie otázky miestnej príslušnosti. Iné procesné úkony, pokiaľ ide o meritum veci, okresný súd nevykonával.

2. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľa ako strany trestného konania, tento podľa ústavného súdu žiadnym spôsobom neprispel k predĺženiu napadnutého konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 1 T 184/2010.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v napadnutom konaní a konštatoval, že v takej pre sťažovateľa významnej veci, akou je trestnoprávne konanie, okresný súd svojou neodôvodnenou nečinnosťou spôsobil neúmerne predĺženie skúmaného konania. Okresný súd totiž po tom, ako mu bol trestný spis 14. decembra 2010 doručený, vykonal podľa zistenia ústavného súdu prvý úkon smerujúci k odstráneniu právnej neistoty smerujúci až 17. januára 2013, t.j. po troch rokoch a jednom mesiaci, čo je z ústavnoprávneho hľadiska neakceptovateľné a ničím neospravedliteľné.

Obranu okresného súdu, že sa *„jednalo o značne rozsiahly, mnohovýkazový spisový materiál, ktorého štúdium si vyžadovalo určitý čas, súčasne v senáte 1 T bolo nutné konať vo veciach staršieho nápadu a v tejto trestnej veci nebol zistený žiaden taký dôvod, ktorý by odôvodňoval prednostné konanie vo veci (v čase nápadu na súd sa nejednalo o vec väzobnú, prednostné konanie vo veci nebolo dané ani povahou prejednávanej veci).*

Obdobie nečinnosti vo veci bolo spôsobené výlučne pridelením takého množstva vecí do senátu, že vo veciach nebolo možné konať priebežne a súčasne nutnosťou prioritne konať vo veciach väzobných, staršieho dátumu nápadu, resp. kde to odôvodňovala povaha prejednáwanej veci.“, ústavný súd nemohol akceptovať. Je nepredstaviteľné, aby štúdium akokoľvek rozsiahlej trestnej veci trvalo viac ako tri roky a hoci zo strany okresného súdu nebol zistený dôvod na prednostné konanie v nej, táto okolnosť nemôže ospravedlniť absolútnu trojročnú nečinnosť. Okrem toho ústavný súd konštatuje, že neobstojí ani obranná argumentácia okresného súdu o nadmernej zaťaženosti konajúceho senátu, pretože podľa judikatúry ústavného súdu ani prípadné nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť súdne konanie, ho nezbavuje zodpovednosti za zbytočné prietahy v súdnom konaní. Námietka neprimeraného zaťaženia sudcov pri vybavovaní agendy nepredstavuje dôvody, ktoré by mohli byť interpretované inak než technické a organizačné problémy, ktoré však nemôžu ísť na ťarchu účastníka (m. m. IV. ÚS 58/02, II. ÚS 326/2013).

Vzhľadom na uvedené zistenia ústavný súd dospel k záveru, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 184/2010 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj jeho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto rozhodnutia.

IV.

4. Pretože ústavný súd sťažnosť sťažovateľa prijal na ďalšie konanie iba v rozsahu namietaného porušenia práv postupom okresného súdu, ktorý však v čase rozhodovania ústavného súdu už vo veci nekoná, ústavný súd nevyhovел jeho návrhu, aby mu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde prikázal konať vo veci bez zbytočných prietahov (bod 4 výroku tohto nálezu).

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľ sa domáhal priznania primeraného finančného zadostučinenia v sume 10 000 €, ktoré odôvodnil stavom právnej neistoty, v ktorej sa nachádza, ako aj tým, že *„Samotné trestné stíhanie a vykonaná väzba... vážnym spôsobom zasiahli a stále zasahujú do osobného, rodinného, spoločenského a pracovného života sťažovateľa.“*

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je pre sťažovateľa dostatočným zadostučinením. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať sťažovateľovi aj finančné zadostučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti, s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu, najmä vzhľadom na predmet konania a na zistenú nečinnosť okresného súdu považuje za primerané v sume 3 000 €, tak ako to je uvedené v bode 2 výroku tohto rozhodnutia.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadostučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil (v danom prípade okresný súd), je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu ústavného súdu.

6. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) úhradu trov konania z dôvodu jeho právneho zastúpenia advokátom, ktorý si uplatnil nárok na ich úhradu, v celkovej sume 417,98 €.

Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z príslušných ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2013 je 130,17 € a hodnota režijného paušálu je 7,81 €. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2014 je 134 € a hodnota režijného paušálu je 8,04 €.

S poukazom na výsledok konania vznikol sťažovateľovi nárok na úhradu trov za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2013 (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie sťažnosti ústavnému súdu) a za jeden úkon právnej služby uskutočnený v roku 2014 (vyjadrenie k stanovisku okresného súdu) v celkovej sume 418 € vrátane režijného paušálu.

Vzhľadom na to, že právny zástupca sťažovateľa si úhradu trov právneho zastúpenia uplatnil iba v sume 417,98 €, ústavný súd, súc viazaný petitom sťažnosti, túto úhradu sťažovateľovi priznal len vo výške uplatneného nároku, tak ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. júla 2014